

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Ця історія відбулася дуже давно. Тоді на світі не було ще ні тебе, ні твоїх прабабусь і прадідів. Люди жили не в багатоповерхівках, а в хатах із солом'яними стріхами, їздили не в машинах, а на конях і возах, а замість електричної лампочки запалювали свічку. Там, де на карті України розташовані міста Дніпро, Запоріжжя, Кривий Ріг і багато інших, були тільки дикі безлюдні степи, річки, болота й ліси, подекуди — села. Десь там і почалася наша історія.

Одного літнього ранку хлопчик Микола вийшов на подвір'я. Мама наповнила діжку водою з криниці й заходилася мити глиняні миски після сніданку. Микола захопив свого маленького дерев'яного коника, якого йому вирізав тато з дубового корча, і почав стрибати ним по землі. За цим спостерігав великий чорний крук, який усівся на стрісі. Трохи побавившись, Микола раптом набурмосився і вмотивувався на призьбу.

— Мамо! — ображено вигукнув він. — Де мій тато?

— Твій тато — козак, — усміхнувшись, відповіла мама. — Коли тепло, він живе на Запорізькій Січі, а коли настане зима й випаде сніг, тато прийде до нас і буде з нами.

— Я так не хочу! — насупився Микола. — Що він там робить на тій Січі? Хочу, щоб він завжди був із нами! І чому це він коза? Він тато!

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

— Не коза, а козак, — засміялася мама. — Козаками називають сміливих людей, які оселилися тут, у цих степах. І боронять нас від нападників. Якби не козаки, чужі люди прискакали б на конях і забрали б нас із тобою в полон. Змусили б працювати з ранку до ночі, а в тебе відібрали б усі іграшки й не дозволяли б гратися.

— Який жах! — на мить з'явився Микола. Але знову завів своєї: — Та ж чому тато на Січі, а не з нами? Хай тут нас охороняє. А коли немає чужих, ми з ним бавилися б...

— На Січі козаки живуть усі гуртом і щодня вправляються в бою на шаблях. Тато приходить до нас узимку, коли випадає великий сніг і нападники не можуть сюди пробратися.

У Миколи в очах забриніли сльози, він сьорбнув носом.